

Interviu

cu dr. ŞERBAN MILCOVEANU

PERSONALITĂŢI LEGIONARE UITATE PE NEDREPT (II) :

avocat legionar RADU BUDIŞTEANU

În continuarea interviului acordat de dvs. revistei noastre luna trecută, de evocare a unor personalităţi legionare, care, deşi importante, de mare credinţă şi valoare, active în slujba Legiunii, apreciate chiar de Căpitan, au fost mai puţin cunoscute publicului şi chiar unora dintre legionarii tineri, v-aş ruga să-mi povestiţi câte ceva despre Radu Budişteanu.

În urmă cu peste trei decenii l-am cunoscut pe avocatul Radu Budişteanu, la el acasă, fără să ştiu nimic despre activitatea lui politică; numele lui îmi era complet necunoscut întrucât la vremea aceea nu auzisem decât de numele a câtorva personalităţi legionare: Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moţa, Horia Sima... şi cam atât.

Un bun prieten, cunoscut în lumea colecţionarilor de artă şi a bibliofililor, pe nume Lucian Stanciu, mi-a făcut propunerea să mergem la un avocat pe nume Radu Budişteanu care îşi vindea lucrurile din casă şi biblioteca (însumând câteva mii de volume), întrucât intenţiona să se stabilească în Germania, la fiica sa.

Şi iată-mă în curtea unei frumoase vile boiereşti din str. Felix, în apropierea Pieţei Victoriei. Ne-a deschis uşa menajera lui, care ne-a poftit în hol şi ne-a rugat să aşteptăm zece minute. Apoi a apărut şi amfitrionul, un bărbat destul de înalt, cu o înfăţişare plăcută, într-un costum bleumarin, cu cămaşă albă şi cravată: aşa îşi primea întotdeauna musafirii. Acest gest poate stârneşte zâmbete, poate pare azi anacronic, dar în fapt este un semn de prietenie şi respect pentru cei care îţi trec pragul casei.

După negocieri scurte prietenul meu i-a cumpărat impunătoarea bibliotecă - cărţi în limba franceză, vechi de două secole, şi multe cărţi juridice, majoritatea legate în piele - dar care pentru mine nu prezentau interes. (Am cumpărat însă o măsuţă orientală, din lemn exotic, lucrată în stil turcesc, decorată cu plăcuţe din sidef, obiect pe care îl am şi astăzi.)

Făcând această lungă introducere, vă rog, d-le dr. Şerban Milcoveanu, să evocaţi figura lui Radu Budişteanu, despre care se ştie prea puţin.

- Să încep cu începutul: datele biografice. S-a născut în Bucureşti, în 1908, dintr-o familie cu **ascendenţă ce urcă până în Evul Mediu**. Din ea făceau parte generalii Constantin Budişteanu, Ion Culcer, oameni politici - miniştri, parlamentari, şi oameni de litere. Elev al Liceului Sf. Sava din Bucureşti, obţine premiul *Ligii Culturale*. Având trei generaţii de magistraţi înainte, studiază apoi Dreptul la Bucureşti şi **îşi ia licenţa şi doctoratul, devenind avocat în Barou la vârsta de doar 21 de ani, dar urmează şi Facultatea de Litere şi Filosofie**, precum şi **Teologia**. Apoi studiile juridice şi le continuă la Academia de Înalte Studii Internaţionale ale Facultăţii de Drept din Paris şi le desăvârşeşte la *Academia de Drept Internaţional* de la Haga. La Paris obţine diploma pe locul întâi, cu propunerea prof. Louis la Fus de a rămâne succesorul său la catedră.

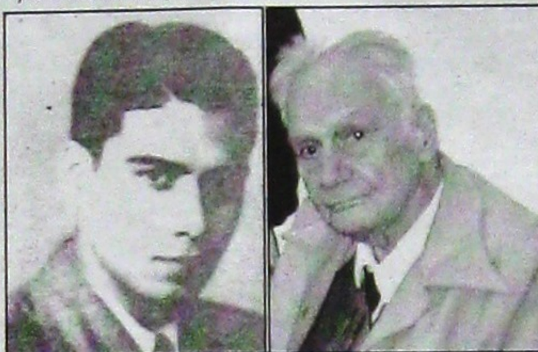
Debutul pe scena politicii româneşti îl face însă la Paris, în decembrie 1922.

Vreau să vă precizez că **voi face expuneri largi, pentru a explica momentele respective şi a se înţelege mai lesne implicarea lui Radu Budişteanu în evenimente** în care a atins vârful piramidei de mai multe ori ca glorie şi tot de multe ori a avut deznădejdii cumplite.

După primul război mondial, România, devenită întregită, a fost în pragul anarhiei ca urmare a două evenimente, pe care le voi aminti mai jos. Din anarhie şi din prăpastie România a fost salvată de Ionel I.C. Brătianu, de regele Ferdinand cel Loial, de mareşalul Alex. Averescu şi în special de armată. În România interbelică armata a avut un rol preponderent.

Prima cauză a anarhiei şi căderii în prăpastie au fost forţele centrifuge care s-au coagulat înainte de mobilizarea forţelor centripete, şi **care urmăreau** *dezmembrarea statului naţional unitar reîntregit în 1918.*

A doua cauză de anarhie şi cădere în prăpastie a fost ***invazia evreiască*** produsă pe neaşteptate şi în proporţii masive (se pare că un milion, un milion şi jumătate de evrei au intrat în ţară). Această invazie a fost efectul *art. 7 din Protocolul secret încheiat la 9 dec. 1919 între marile puteri occidentale şi România. În acest articol 7 se decidea ca statul român să dea cetăţenii din oficiu, fără anchete şi în mod colectiv, tuturor evreilor de pe planeta Terra care vor să vină şi să se stabilească pe teritoriul României.* (Acest articol 7 legaliza în practică vechiul proiect Cremieux-Peyotto de *fondare a Israelului european pe teritoriul Carpato-Danubiano-Pontic.*)

Dr. Şerban Milcoveanu în tinereţe şi la senectute: preşedinte al studenţimii pe ţară în anii 1937-1940 şi actual membru al Senatului Legionar, martor al evenimentelor

Ionel Brătianu şi în continuare dr. Alexandru Vaida Voievod au refuzat semnarea acestui articol 7 egal cu sinuciderea naţiunii române în propriul stat.

La 9 dec. 1919 acest protocol special secret a fost **semnat de *Nicolae Titulescu***, devenit ministru de stat fără portofoliu - şi aceasta *ca o condiţie sine qua non pentru ca marile democraţii occidentale să recunoască Marea Adunare de la Alba-Iulia de la 1 decembrie 1918* şi unirea Transilvaniei cu România.

Invazia aceasta evreiască în dimensiuni de colonizare etnică a provocat mobilizarea instinctului naţional şi a determinat reacţii de apărare din partea naţiunii române, apărătoare a statului şi responsabilă în istorie.

Ca întotdeauna în istorie, primii care au intrat în bătălie au fost **tineretul universitar** din Bucureşti, Iaşi, Cluj şi Cernăuţi. În Bucureşti conducerea Mişcării Studenţeşti protestatare a fost Societatea Studenţilor în Medicină cu cei doi preşedinţi cu adevărat unicat dr. Ion Simionescu (asasinat ulterior, în 1951, la Canalul Dunăre - Marea Neagră) şi dr. Const. Dănulescu (mort în condiţii nelămurite, tot în 1951, aflat în ilegalitate în acea perioadă).

La ridicarea steagului şi pornirea luptei aveam şi un semn de întrebare: *care va fi atitudinea Asociaţiei Studenţilor Români la universităţile din Franţa?* Această asociaţie cu un vechi trecut încă de la mijlocul sec. XIX şi cu mare importanţă din cauza marelui număr de membri, era disputată şi frecvent intra sub conducerea curentelor de stânga, socialiste, comuniste şi francmasonice.

La şedinţele acestei *Asociaţii a Studenţilor Români din Paris*, au avut loc lupte ideologice foarte dure în raport cu evenimentul de la Bucureşti al Mişcării Studenţeşti protestatare împotriva invaziei evreieşti şi împotriva forţelor centrifuge. **În aceste lupte s-a remarcat studentul în Drept Radu Budişteanu** şi la alegeri a obţinut majoritatea, devenind preşedinte şi conducător.

În conformitate cu instinctul naţional şi cu propria convingere, Radu Budişteanu a adus puternica Asociaţie de la Paris alături de Mişcarea Studenţească de la 10 decembrie 1922.

Vreau să închei momentul 1922 cu un citat al **academicianului francez (de dreapta şi monarhist) Charles Maurras**, care a declarat atunci în public: *„Marele tezaur al României nu-i petrolul, nu-s cerealele şi nu-s pădurile!* **Marele tezaur al României este actualul tineret universitar în totalitate patriot şi naţionalist** *şi fără nici o confirmare de comunism sau măcar de socialism."*

- După momentul 1922, care a fost evoluţia lui Radu Budişteanu pe scena politicii interbelice?

- Să vorbesc de un alt moment, **aprilie 1935**.

În primăvara anului au avut loc **două evenimente în lumea noastră, a tineretului universitar.**

Primul eveniment a fost fondarea de către Ministerul Ordinii Publice condus de Victor Iamandi, a unei organizaţii instituţionale: *Frontul Studenţesc Democrat.* Fondarea s-a făcut „jumătate-jumătate" adică *50% din membrii era agenţi acoperiţi ai Siguranţei Generale a Statului, iar restul erau desemnaţi de către Partidul Comunist Român.* **Misiunea acestui Front Studenţesc Democrat era să combată influenţa Mişcării Legionare** a lui Corneliu Zelea Codreanu **şi să alunge comitetele legionare din cele cca. 400 de organizaţii de pe teritoriul României (cercuri judeţene, federaţii pe provincii istorice, societăţi diferenţiate pe facultăţi, centre pe universităţi, precum şi cele trei organizaţii adiacente: Asociaţia Studenţilor din Franţa, Asociaţia Românilor Macedoneni şi Asociaţia Studenţilor Basarabeni** de la Universitatea din Bucureşti - aceasta din urmă era condusă la Bucureşti de viitorul profesor de matematică Nicanor Jerghie şi de la Chişinău de preotul Vasile Ţepordei.)

Acest Front Studenţesc Democrat n-a reuşit să cucerească masele studenţeşti şi printre altele şi pentru că Societatea Studenţilor din Medicină, condusă de subsemnatul, s-a pronunţat şi a militat împotriva lui.

Al doilea eveniment din viaţa tineretului universitar a fost fondarea, tot la începutul lunii aprilie 1935, a ***„Asociaţiei foştilor preşedinţi ai organizaţiilor studenţeşti"***.

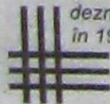
Misiunea acestei organizaţii era triplă: **1)** să fie bancă de informare şi documentare pentru noile generaţii de studenţi; **2) să fie arbitru în eventualele litigii şi neînţelegeri dintre organizaţiile studenţeşti; 3)** ***să sprijine cu toate puterile şi cu toate resursele partidele naţionaliste*** (pentru a contracara, într-un fel, efectul francmasoneriei care "ajuta" conducând din umbră cele două partide zise istorice, liberal şi ţărănist).

La fondarea acestei „Asociaţii a foştilor preşedinţi ai organizaţiilor studenţeşti" s-a produs o mare divergenţă între propunerea ca preşedinţia să fie rotativă, în fiecare an alta, şi propunerea ca la început să se stabilească un comitet fix, de lungă durată, şi deci cu mare influenţă.

Dr. Ion Simionescu, dr. Constant. Dănulescu şi prof. Napoleon Creţu erau pentru preşedinţia rotativă; iar Ion Moţa, Andrei C. Ionescu, dr. Gh. Sârbulescu, dr. N. Roşu şi dr. Dumitru Enăchescu au fost pentru preşedinţia de lungă durată, de minimum patru ani. S-a pus la vot şi cu majoritate absolut zdrobitoare **s-a votat pentru preşedinte de lungă durată şi pentru primii patru ani a fost ales Ion Moţa. În această bătălie factorul hotărâtor a fost Radu Budişteanu, cu marele lui talent oratoric**.

În urma acestui vot Victor Iamandi, ministrul Ordinei Publice, a retras autorizaţia de convocare a Congresului care anume să aibă chiar a doua zi şi a trimis poliţie şi jandarmerie sub conducerea comisarului Malamuceanu să evacueze sala de şedinţe. Eu, care eram preşedintele Asociaţiei Studenţilor din Medicină, am invocat autonomia universitară şi ca atare nu am lăsat poliţia şi jandarmeria să intre în Palatul Societăţii Studenţilor în Medicină care se afla pe Bd. Schitul Măgureanu nr. 2. Astfel Congresul a durat timp de trei zile şi oratorul **Radu Budişteanu a fost ales, tot cu majoritate zdrobitoare, ca vicepreşedinte al** ***Asociaţiei foştilor preşedinţi ai studenţimii.***

- Vă întreb, fiindcă nu precizaţi în expunerea dvs., plină de aspecte necunoscute, dacă

Radu Budişteanu a fost membru al Mişcării Legionare?

- Pe parcursul anilor 1932 - 1937 avocatul Radu Budişteanu a fost solicitat şi a pledat în mai multe procese politice ale Mişcării Legionare.

După ştiinţa mea – şi cred că nu greşesc - n-a **avut nici un grad în ierarhia legionară şi nici o funcţie** în structura Mişcării Legionare. **Era însă considerat un mare prieten şi un protector al Mişcării Legionare şi era în relaţii de intimitate cu toată conducerea:** Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moţa, ing. Gh. Clime, prof. Vasile Cristescu, Vasile Marin, Mihail Polihroniade şi Al. Constant.

La aceste procese Radu Budişteanu a pledat pentru Mişcarea Legionară ca soluţie de rezolvare a marilor probleme de politică internă şi externă.

Următorul moment important din viaţa lui Radu Budişteanu cred că ar fi **anul 1938, an în care a fost asasinat Căpitanul.**

Dar şi aici am de spus multe lucruri.

La 10 febr. 1938, cu acordul anglo-francez şi cu complicitatea armatei române, regele Carol al II-lea uzurpă suveranitatea naţiunii, desfiinţează Constituţia democrată şi instituie dictatura personală (*nu a fost dictatură regală, a fost dictatură personală*). În cadrul şi drept misiune a dictaturii carliste, a avut loc proiectul de asasinare a lui Corneliu Zelea Codreanu şi de exterminare a Mişcării Legionare. Istoria nu ştie dacă acest proiect a fost propus de regele Carol al II-lea sau a fost o condiţie pusă de Occident. Proiectul urma să se desfăşoare în trei etape, *în funcţie de împrejurări (eventual putea să se oprească la prima etapă). Prima etapă:* internarea în lagărul de la Miercurea-Ciuc a 500 de comandanţi legionari şi condamnarea la mulţi ani de închisoare a lui Corneliu Zelea Codreanu şi a Statului Major Legionar în frunte cu ing. Gh. Clime. A doua etapă: proiectul de asasinare a lui Corneliu Zelea Codreanu şi a Statului Major Legionar alcătuit din 20 de persoane. A treia etapă prevedea masacrarea tuturor legionarilor, astfel ca să nu mai existe, după expresia lui Carol al II-lea „sământă legionară".

În cadrul primei etape avocatul Radu Budişteanu a fost arestat şi întemniţat, întâi la Tismana şi apoi în lagărul de la Miercurea-Ciuc. **În iunie 1938 s-a nominalizat cine să fie condamnat odată cu Corneliu Zelea Codreanu. Palatul Regal împreună cu Armand Călinescu, ministru de Interne, a nominalizat 20 de persoane din Statul Major Legionar.**

Între cei 20 au fost şi patru persoane care nu făceau parte din acest Stat Major:

- preotul Nicolae Georgescu Edineţi, *desemnat pentru a pedepsi paralizant corpul preoţesc;*

- avocat Radu Budişteanu, *pentru a intimida întreaga* ***Justiţie*** *şi să nu mai existe astfel avocaţi pledanţi în procesele legionare;*

- dr. Paul Craja, *desemnat pentru a pedepsi, tot paralizant, pe* ***românii macedoneni*** *care în majoritate absolută se alăturaseră Mişcării Legionare;*

- a patra persoană eram eu (n. n.: ***dr. Şerban Milcoveanu***), *ca preşedinte al Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români, pentru a băga spaima în rândurile* ***studenţimii***.

Procesul a avut loc la Tribunalul Militar din Bucureşti în ultimele zile ale lunii iunie 1938.

Conform hotărârii lui Gh. Clime, în numele celor 20 de inculpaţi a vorbit o singură persoană, avocatul Radu Budişteanu. Noi toţi ceilalţi ne-am restrâns a răspunde la întrebările puse de tribunal şi la dreptul de a avea ultimul cuvânt. **Avocatul Radu Budişteanu a susţinut o pledoarie lungă de exact 12 ore, fără nici o întrerupere, cu vigoare de adevărat titan.** Nu-mi permit a reproduce ce a păstrat memoria mea întrucât pledoaria lui Radu Budişteanu a fost stenografiată de Serviciul Secret de Informaţii al lui Mihail Moruzov şi se găseşte în arhivele Tribunalului Militar (şi foarte sigur în arhivele Securităţii actuale). Spun numai că pledoaria lui a fost formidabilă.

Am intrat astfel în etapa I, fiind cu toţii condamnaţi la închisoare între 7 şi 9 ani, întemniţaţi la Râmnicu Sărat.

Pe când eram concentrat la această închisoare, în iunie 1938, Radu Budişteanu a fost citat ca martor la un proces important care avea loc la Bucureşti. A fost adus sub escortă, pentru trei ore, la Palatul de Justiţie. Când a ieşit din dubă şi a urcat pe scările de marmură, nu sute, ci mii de persoane care veniseră să-l vadă, l-au aplaudat frenetic, în ciuda terorii carliste, dovadă de ce popularitate mare avea.

În şedinţa secretă din 10 oct. 1938 de la Palatul Regal s-a pus în discuţie asasinarea conducerii legionare de la Râmnicu Sărat. Pentru a-şi da acordul din partea armatei, n-au fost chemaţi ministrul de Război, gen. N. Ciupercă, şi nici şeful de Stat Major, gen. Ştefan Ionescu, ci gen. Gh. Argeşeanu, cunoscut a fi întotdeauna „baioneta oarbă". Pentru prima şi singura dată în viaţa lui el a spus "Nu" la asasinarea pusă la cale împotriva Statului Major Legionar (Gh. Clime, Alex. Cantacuzino, Ion Banea şi ceilalţi). Astfel cei 20 de condamnaţi au rămas în viaţă până *la 22 sept. 1939, când a avut loc masacrarea în totalitate a fruntaşilor legionari (şi nu numai a Statului Major- Legionar), autorităţile folosindu-se de pretextul asasinării lui Armand Călinescu (devenit prim ministru), de către echipa lui Miti Dumitrescu, manevrată de Horia Sima.*

Revenind însă la momentul oct. 1938: Carol al II-lea era cunoscut ca labil psihic, schimbându-şi deciziile de la o zi la alta, aşa cum era cunoscut pentru laşitate şi iresponsabilitate. *Cele 23 de atentate comise de legionari iresponsabili pe parcursul lunii următoare, nov. 1938, asasinate dirijate din umbră de Horia Sima, au pecetluit definitiv soarta Căpitanului: acestea au fost picătura care a înclinat balanţa pentru punerea în practică a proiectului de asasinare a Căpitanului.* (Iar un an mai târziu, în sept. 1939, tot Sima a dat ocazia punerii în practică şi a celei de-a treia etape a planului de exterminare a Mişcării Legionare, aşa cum am spus mai înainte.)

De la masacrul elitei legionare din 22 sept. 1939 Radu Budişteanu a fost salvat de ginerele gen. Ion Bengliu, Ion Lobei, pe atunci căpitan. (În 1980 am dat asistenţă medicală în familia acestuia, iar căpitanul Ion Labei, devenit colonel, mi-a explicat: *„Trebuia să-l salvez: am fost coleg nu numai de clasă, ci şi de bancă, din clasa întâi de liceu până într-a opta; eu eram sărac şi timp de 8 ani a împărţit cu mine sandvişurile şi fructele pe care i le trimitea familia la şcoală.*")

Ajungem la momentul culminant al carierei lui Radu Budişteanu, **vara anului 1940.**

După 2 ani de închisoare, în care glonţul i-a trecut pe lângă ureche, la 22 iunie 1940 el a fost eliberat şi l-a găsit pe Horia Sima deja instalat ca şef al Mişcării Legionare; cum s-a ajuns la această situaţie deplorabilă pentru Mişcare am spus într-unul din numerele trecute ale revistei, în cadrul interviului *"Destinderea dintre Mişcarea Legionară şi regimul carlist"* (iar revista dvs. a avut serialul "Din culisele Legiunii" în care e detaliată această chestiune, prea amplă pentru a fi "expediată" acum, în rezumat).

În mijlocul verii anului 1940 Radu Budişteanu a fost numit, pur formal, pentru propagandă, alături de alţi doi legionari, în guvernul de orientare progermană condus de marele industriaş Ion Gigurtu. El a fost numit ministru al artelor şi cultelor, un minister cuminte şi fără pondere politică. A ocupat această funcţie o perioadă scurtă, cca. 2 luni, **intrând în divergenţe cu Horia Sima, părăsind guvernul şi nemailuând parte la nici o acţiune, fiind deci pe linie moartă.**

Nefiind arestat de guvernul lui Antonescu, la procesul zis „al rebeliunii legionare" din iunie 1941 de la Tribunalul Militar din Bucureşti a apărat pe mulţi legionari aflaţi în boxa acuzaţilor.

- Dar partea cea mai întunecată a vieţii şi activităţii lui Radu Budişteanu, este, cred, momentul 6 martie 1945...

- Aşa e. După această dată, ocupaţia sovietică şi dictatura comunistă au reluat prigoana antilegionară, la scară nemaiîntâlnită până atunci. Printre cei peste o sută de mii de arestaţi se afla şi Radu Budişteanu, acuzat că a fost ministru în guvernul Gigurtu. Aceasta s-a petrecut la mijlocul anului 1946 şi a **rămas închis până în 1964, adică 22 de ani, o viaţă de om, trecând prin închisorile din Uranus, Gherla, Sighet şi Aiud.** Se ştie că regimurile din închisorile comuniste erau de exterminare lentă, prin foame, frig şi boli, şi iată că după atâţia ani Radu Budişteanu a supravieţuit, fără a ceda o clipă.

Personal, după punerea lui în libertate l-am revăzut de mai multe ori: **avea toate semnele torturii în închisoare dar îşi păstra în mod perfect vigoarea intelectuală şi devotamentul naţionalist.** M-a impresionat declaraţia lui ***„Nu mi-am regretat niciodată trecutul. Am crezut în Dumnezeu. Am păstrat intactă stima de mine însumi"***.

Înainte de a încheia, să explic pentru ce a emigrat în străinătate. Avea o fiică refugiată în Germania, pe nume Despina, căsătorită Skelletti. Autorităţile comuniste l-au socotit fără posibilitate de a fi primejdios şi i-au satisfăcut cererea ca să scape de el, lucru ce s-a întâmplat la mijlocul anilor 70.

Ajuns pe meleaguri străine, avea hotărârea fermă de a-şi oferi serviciile şi de a activa la posturile radio occidentale. *Spre dezamăgirea lui (a câta oară?), toate posturile, ca Europa Liberă de la Munchen, BBC Londra, Vocea Americii din Washintogn şi Radio France din Paris i-au refuzat colaborarea, din cauza apartenenţei lui sufleteşti la Mişcarea Legionară.*

Ramura codrenistă l-a primit în rândurile ei, dar nu l-a putut ajuta cu nimic. Ramura simistă era infinit mai bogată (Sima a avut mereu bani nemunciţi: ba de la Moruzov, ba banii Mişcării, ba de la nemţi, în 1944, când cu guvernul de la Viena, ba de la Serviciile Secrete anglo-americane – de exemplu, pentru cei 13 legionari paraşutaţi în ţară în 1953 şi executaţi de comunişti, a primit masive "despăgubiri", avea 12 proprietăţi în Madrid etc.). *Deci, ramura simistă, care avea resurse, i-a editat*

RADU BUDISTEANU

IN SECOLUL LUMINILOR STINSE

TRADUCERE DE DESPINA SKELLETTI BUDISTEANU

EDITURA CARPATII
TRAIAN POPESCU
Conde de Peñalver, 82, 4.º D
28006 MADRID ESPAÑA

cartea intitulată sugestiv ***„ÎN SECOLUL LUMINILOR STINSE"***, *dar cu o condiţie obligatorie: să nu-şi publice opiniile negative despre trecutul şi prezentul lui Horia Sima.* A fost nevoit să accepte întrucât **cartea avea un conţinut de mare valoare pentru sufletul naţiunii române**. Manuscrisul a fost redactat iniţial în limba franceză şi tradus ulterior de fiica sa, Despina. Cartea, ce numără 210 pagini, este departe de forma care s-ar fi vrut. A apărut în Ed. Carpaţii, din Madrid, în 1984, într-un tiraj de o mie de exemplare.

Ca o concluzie, vreau să-ţi spun că personal sunt fericit de a fi cunoscut pe Radu Budişteanu, un intelectual rasat şi un mare model de orator.

- Vă mulţumesc mult pentru efortul de a scoate din cutia amintirilor crâmpeie ilustrative din epocă şi din viaţa legionară a lui Radu Budişteanu, despre care nu se ştia aproape nimic.

Totodată, acum, la încheierea acestor pagini, ***cerem scuze cititorilor că nu am publicat şi fotografia lui Radu Budişteanu: din păcate n-o avem (şi n-am găsit-o nicăieri)***, *aşa cum nu avem şi nu am găsit nici poza lui Alex. Constant (evocat în numărul trecut al revistei), şi nici ale altor câteva personalităţi legionare.*

Pagini realizate de Emilian Georgescu

